

Pesten vasárnap november 13^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' g y á s z ö v. (*Végzet.*)

E' közben Edmar az előterembe lépett, 's midőn ott senkit sem lelne, rokonának, Ilonának, szobájába osont, 's bámulva állott a' nyílt ajtónál.

Te is itt vagy, jó hű lélek? — kiálta Gvido — mialatt amaz körülkarolá a' boldog párt — így voltunk elválásunk borús órájában is.

O szent viszontlátás! — mond örömkéjjel Ilona, ki férjét menyasszonyi vágygyal szorítá szívéhez.

Viszontlátás? — susogá a' könyözönnel fedett Gvido vonagló szájjal, 's rögtön, mint valamelly meteor, elhalaványulva és ködösülve. Feje föld felé konyult, szemeinek örömsugara eltűnt, 's néhány percz múlva nője és barátja elbocsáták őt karjaik közül, midőn magát erőszakkal fejté-ki, 's ellenséges indulattal nézve maga körül gyorsan futott vissza szobájába.

Álmodom-e — kérdé Ilona kezeit kúcsolva — vagy talán örültsege reám szállott által? O ezen legédesb áldásnak csalképe kétszerezi nyomorúságomat.

Csak akkor volna kegyed nyomorult — vigasztalá Edmar — ha Gvidóra e' szerencsétlenséget hitésének vétke árasztotta volna. Szerencsétlen akkor volna, ha kegyednek gyengéd hű szívét hálátlanság és árulás által tépné széjjel a' meggyógyult. Az ég e' keserű próbában eszközt nyújt kegyednek a' mennyei idvességet megérdemleni, melly különben nem mindig sorsa a' földi szerencse kegyenceinek.

Mig Edmar Ilonát vigasztalá, barátnéja, Clotilde, is betoppant az előszobából, hol már előre tudósított az öreg Vid által a' búsító történet felől. Ölelve közelített Ilonához, 's elhatározólag biztatá őt amaz ohajtott időnek közelítésével, midőn Gvidónak eszmélete tökélyesen helyreálland, 's hű nejét, őrzöngésébe minden további visszaesés félelme nélkül, örökre boldogítandja.

Edmar is igazlá Clotilde szavait, 's ez csak még azt ajánlá, hogy Edmar látogatná-meg a' beteget, ki, a' szolgának állítása szerint, magában töprölködve fel 's alá járkál, 's kit barátjának jelenléte talán felvidámíthatna, vagy neki szórtságot szerezhetne.

Edmar távozott, 's Clotilde tudára adá Ilonának, hogy kevés óra előtt pirongatá-meg Edmart, mivel oly ritkán jár beteg barátjához; említe Edmarnak erre adott mentségét, mellynek veleje az, hogy látogatásait azért nem akará annyira sokszorozni, nehogy Ilona jó hírnevét rágalmak áldozatjává tegye.

Ilona e' nyilatkozást gyengéd köszönettel viszonztatni kérte, de egyszersmind értésére adatni ohajtá Edmarnak, hogy rögtöni elmaradása a' háztól nem kevéssé búsítá Ilonát.

Clotilde a' meghagyás teljesítendését ígéré; midőn Edmar alva talált barátjától visszatérven elbucszúzik, 's a' nagy zápor közt szolgálja által ide hozott bérkocsiba ülven elsietett. Clotilde e' napot barátjánál tölté.

Edmar meghűtés által hideglelést vont magára, 's egy hétnél tovább nem mutathatá magát beteg barátjánál.

Ilonának születésnapja viradott, 's ő ma sokkal korábban ébredt-fel, mint egyébkor. A' hajdan oly örömásztó érzékenyítő napra emlékezve fájdalmasan kúcsolá öszve kezeit, 's elhomályosult jövőndőjét Istennek ajánlá. Nyugodtabban lélelzik ezután, 's paplanyán egymásba font piros és fehér rózsát vön észre; az ágy karpitja mögött lassú lépteiket halla, 's felrántván azt, látá az elsuhanó Florentint, kit azonnal kérdőre vett, mikép merészle ezt cselekedni.

A' fiú félelmesen közelített, 's elpirult arczczal térdelt az ágyfő elejébe: a' nevelőanya pedig hála jelének tekintvén a' talált virágokat, kegyességgel kezdé Florentint vallatni.

A' még alvó Erzsi szobáján jöttem ide — mond Florentin. — Erzsi, ha ébren volt volna, igaz, hogy elkerget vala virágaimmal; de nekem e' virágokat okvetlenül ide kellett kegyed számára hoznom, mert őrnagy ur parancsolá, és e' tettemért nekem két fapisz-tolt ígért.

Tehát tőle jössz? — kérdé Ilona örvendezve.

Fl. — Midőn kegyed minket tegnap a' kertben elhagyott, az őrnagy ur e' két legszebb rózsát leszakasztá, 's monda hozzám: — Te szerencsés fiú! te szabadon mehatsz az asszonysághoz. Ha akarod, hogy szeresselek, holnap korán reggel vidd e' rózsákat derék nevelőanyádnak, 's mond, hogy születésnapjára ezekkel köszöntöm őt meg.

I. — Hogyan, tehát Guido emlékezik e' napra?

Fl. — Általam tudja, kedves anyám; mert tegnap szemei előtt irtam köszöntésemet, mely ott az oszlopos asztalon fekszik.

Ilona megcsókolá a' gyermek homlokát. — Áldjon-meg az Isten! most menj, 's mond neki szives köszönetemet. — Most Ilona, az örömmel lepetett nő, hullámozó kebléhez szorítá a' rózsapárt, forró ajkaihoz érteté, 's könnyeivel áztatá. Ez alatt az örvendező gyermek gyorsan futa Gvido ágyához, 's kiáltá az ébredőnek: anyám köszöni; engem megcsókolt, megáldott, 's az urnak rózsáit lecsókolgató.

Rózsáimat? micsoda rózsákat? — kérdé Gvido haragosan az alkalmatlankodót. — Eszeden vagy-e?

Ah, édes Istenem — sohajtá Florentin — már most semmit sem tud felőlek, és így nem kapom meg az ígért fegyvereket, anyám pedig hazugnak 's csalónak fog tartani.

Gvidónak szerény ajándéka csak előzője volt ama válogatott ritka virágoknak és gyümölcsöknek, melyeket barátnéjnak köre hozott vagy küldött. Edmar is megjelent, 's Ilonát az idvezlők virító koszorújában találta. Alig beszélgetének enyelegve egyről másról, midőn az egész társaság, mint villámotól érintve, felkiáltott; Ilona retentő sejdítésétől borzasztva térdre esék; Erzsi a' kávé's findsákat ijedtében elejté, 's Edmar nyilsebességgel kisiéte.

E' közönséges rémülést egy erős lövés hangja okozá, mely a' közel levő folyosóról viszhangozva hallatszott.

Edmar sikertelenül keresvén a' beteget szobájában, a' tőszomszédos de mélyebben fekvő 's néhány lépcső által amazzal egybekötött fegyvertár felé fordult. Itt találá vérző barátját földre terülve. Florentin, a' puskapor gőzétől elfedve egy szegletben kukorgott. Ő e' szobában legörömostebb játszadozott, 's mihelyt szerét teheté, ide osont. Az ohajtott fafegyverek helyett kardokat és pisztolokat talált itt, 's most egy felfüggesztett puskát tuda kezére keríteni, melyet tegnap az öreg Czimer, sikertelen vadászata után, elfelejté kisiütni. Florentin játszani kezdett vele, 's e' közben semmi veszélyt nem sejtve elsüté.

A' sörétek falba repültek; de az alvó Gvido felrohant ágyából a' kamarának lőporgőztől borított ajtaja felé, 's itt a' lépcsőre nem gondolva mélységbe zuhant. E' megrázó esés közt a' feje belsejében levő fekély felfakadt, mely orrán és száján ömölván vérzést okozta.

A' kerti munkával foglalatzkodó Vid és Czimer is befutának, álholt urokat ágyba vivék, 's orvost hívtak. Edmar egész éjjel mellette maradt. A' városban házról házra repült a' hir, hogy a' sze-

rencsétlen minden felvigyázat 's őrizet nélkül levén, fájdalomtól faggatva, főbe lövé magát.

„Igen gyakran — mond Shakespeare — az esés csak eszközül szolgál, hogy annál szerencsésebben keljünk-fel. Gvido esése igazolá a' jósló szavait. Minden reggel nevedett az orvosok remény-sége; 's a' gyógyulónak eddig lelánczolt lelki ereje 's kevés idő mulva egészsége tökélyesen helyre állván idvet talált elméleti holta után virágzó házi oltára körül, angyali hitese keblén, és szíves barátja karjai közt. — Florentin idővel kapitán lön, férjfiás mint atyja, 's nagylelkű mint nevelője: és érdemlett tiszti övét ama gyászöv szerencsés feltalálásának köszöné, mellyhez a' genius Ilona jutalmát, férje megmentését, 's a' szegény árva fiú naptiszta jövendőjét köté.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Párkányi sokadalom.

Egy Esztergominak, ha hona időszaki leírásával kívánna a' tisztelt olvasó közönségnek kedveskedni, nincs, mi az irhatásra annyi anyagot nyujtana, mint a' párkányi simon-judai vásár; mert ekkor Esztergom azon szerepet foglalja-el, mellyet Buda fővárosunk pesti vásárkor; — t. i. látja, miként mulja-föl a' csekély mezővárosnak tartott Párkány — őt — országunk egykori anyavárosát — sokadalmaival.

October 22-kén már zuhogtak a' Duna inneni partján — de nem ágyúk, hanem hajó-karók tactusos leveretése; csikorogtak a' kopasz fejekkel terhelt kikötő hajók — de nem táboriak, 's nem turbános tar kaponyákkal tömvék — hanem nagy káposzta fejekkel terhelttek; — uszkáltak is a' sima duna-háton — de nem lesé őket egy széllal bélelt japónikás sógor a' karéjon; — mert nem uszkárok, hanem fejek; de ezek sem török fejek, mint 1683-diki octoberben, hanem veres hagyma fejek voltak.

Beljebb a' templom körül (hol hajdan a' Kokoth nevű erő-ség állott) sátorok készültek, vagy ha egyebet nem is — egy mocs-kos kötényt teregettek-ki a' tér fölülegére (superficies) a' nem soká-ra árukat kirakosgató nagy kereskedők! — 's kiki gubanczos inasát — a' pajkossággal teljest — állítá — a' joggal elfoglalt hely őrzé-sül. (Ugyan kinek ne jutna eszébe ennyi előkészületre az itt vég-hez vitt véres táborozás, hajók, sátorok, és tábor szemek kiállítva! —) Benn (a' mezővárosban) sinak rinak! — de ne fődjék szép ol-vasónéim kezeikkel buzavirág szemeiket, gondolván, hogy azok gyer-mekek: családoknak! — A' szorgalmas Párkányiak huzcolják-le négy lábú fellegváraikból a' két hónapig hizott sertéseket. — Mennyi

öldöklés! pedig iszonyú erőszakos öldöklés megy itt véghez! — 's míg a' torony óra el nem üti az ünnepélyes tizenkettőt (mint táborban bizonyos hadi-forgások után a' recsegő dobszó), hallatszik az éji halotti csendben — Duna tükrén által Esztergomba — minden párkányi zsinde- 's nád-födte palotából a' bárdok zörgő börgő zsidája; 's ezek mindannyi tanújelei az említett híres káposzta- 's következőleg ebbe szükséges kolbász-vásár előkészületeinek.

Vasárnap reggel komoly csend uralkodik mindenütt, később pedig — félig zsiros gallérú köpönyegében páváskodva ballag kiki az Isten házába a' hiún piperézett párkányi nőknek *) seregével együtt.

Vasárnap délután: alig enyészik a' város mögötti hegyormok között a' déli harangszó, már egymást előzőleg tódul az egyveleg; t. i. minden rendű Esztergomiak — segítik a' — (hop! majd azt mondtam sarat! mert hiszen az idén keveset esett; azt is kiszáritá a' szél) — földet tiporni. De ki győzné ezeknek egyes leírását? (ha 10 tollal tudnék egyszerre írni, az is elégtelen) — hiszen mind más és más szinből és czélből sietnek ide: báméskodni, kérdezősködni, észrevételeket tenni, honosival, 's rokonival találkozni, az unt pártát letenni; szóval a' mi szép, bájos, varázsló, Esztergomból mind általevez, és pedig olly kíváncsisággal, hogy az emberekkel jobban — mint kocsikkal tömött — főkép az idei nagy víz-apadással — sokáig kirakodó repülőhidat be nem várhatván — ha ingyen viszi is által — nem sajnál a' már várakozó dereglyéseknek fizetni, csakhogy a' tulparton már várakozó kedvesének markából mentül hamarabb kivehesse az izzó gesztenyét. Bezeg van ekkor szóvita az állóhid létesítéséről! (Csak az kár, hogy egyikük sem tudván varázsolni, pusztá hangok mind ezek! —) Van itt a' beszédnek gondja a' káposztáról: „kemény-e, negyedi-e?“ (Mert — úgy mond némelyik — a' vizizű ásványi nem kell; akkor inkább „búcsit“ veszek kocsiról; ebbe szalonna sem kell.) — Egyik még ezt is kérdé: „sok megy-e (számilag értve) százába?“ — Hát a' sárga répa 's petrezsel gyöke-reknél! itt tesznek ám kifogásokat. Szóval itt vásárlanak az Esztergomiak zellert, fok- és veres hagymát, sárga kását, lencsét, borsót,

*) Korán sem szemrehányásból, hanem ismertetésül, meg kell itt jegyezni: hogy a' párkányi módos menyecskén egyszerre legalább hét szoknya (nem rágalom), tüll anglais fejkötő, vagy farig erő illy nemű kendő, damask öltönyke (Rückl), nyusztprémme telén — legalább 5 pengő forintot érő csipkével ékes mellénye van. A' leányok is gyakran egész ernyőt alkotnak finom fejkendőjelekből; — szoknyájok legalább 20—25 v. forintba kerül; hajfonatjaikat — közönségesen hosszukat — lefogatva viselik, 's két nagy csatra kötött szalaggal (rófe 2 f.) ékesítik a' bele fonotton kívül. — Mennyire nem terjed a' fényűzés!

gesztenyét, kendert, dohányt, gyéként, minden ruha neműt — a' cselédek számára — készen, ujakat 's viseltek; mert az ide sereglett falusi asszonyok még lepedőjeiket is elhozzák hazulról, főkép, kik férjeik tudta nélkül szeretnek illyesmiből pénzt teremteni.

(Végzet következik.)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

„Árpád“ nevű új gőzhajónk, még ugyan nem tökélyes készütség állapotjában, nov. 10-kén déli tizenketted fél órakor sokszorozott taraczk-dörögés között érkezék Pestre, 's a' nemz. casino előtti Dunapart mellett állapodék meg. Lejöttékor két végén veres és fehér színekkel díszlő zászlók lobogtak, melyeknek rudjaik zöldek voltak. A' két veres foszlány közötti fehér közepén „Árpád“ név vala olvasható. Kikötése után hasonló névvel díszlő 's fehér, veres, zöld nemzeti színű lobogók tétettek amazok helyébe. A' tolongó nép örömszajjal idézle e' mindenek között legszebb gőzhajónkat, és számosan tódultak azonnal kikötése után tetejére a' vizsgáló bel- és külföldiek.

H A Z A I H I R L E L Ő.

Gyászhir. Folyó havunk 7-kén öt napig tartó bélinlázbéli súlyos betegségben, Lévao, utazása közben, élete 63-dik évében, szenderült-el szívbéli jóságról és nemes kebléről ismeretes 's közösen tisztelt mgos Ürményi Ürményi Maximilian, cs. kir. aranykulcosos és kir. tanácsnok ur, érdemtelen nemzetségének és szerető két fijának, m. Ürményi Jó z s e f cs. k. kamarás és t. n. Fejér vármegye első alispánjának, 's t. Ürményi Lászlónak a' n. m. m. k. helytartó tanács tiszteletbeli feltevőjének vigasztalhatlan szomorúságukra. Elhült tetemei nov. 12-kén Válon, t. n. Fejér megyében, a' nemzetségi sirboltban takarittatnak-el; a' gyász-ajtatosságok pedig ugyan ott decemb. 12-kén fognak tartatni.

Az Idvezült utósó volt, kit jeles atyja érdemeinek tekintetéből dicső M. Terézia fels. királynéknak Bécsben a' cs. k. udvari kápolnában, a' coloniali választó herczeg fijával szent keresztségre tartani méltóztatott.

Hallatlan! oct. 31-ke éjén Esztergom vármegyei Szölgyén helység tövében, ugyan szölgyéni mintegy 55 esztendő Kurcz János nevű paraszt ember megfagyott. Malomból utnak indította jószágát a' jámbor, 's ő jóval hátrább egyedül ballagott haza felé. A' kemény éjszaki szél annyira megmerevité inait, hogy ellenállhatlanul lerogyék, 's a' hidegnek áldozatává lett. Térdre konyultan egybekúcsolt kezekkel találtatott; hihetőleg utósó töredelmes időszakát Teremtőjének szentelte. Más nap a' vármegyei orvos minden kitelhető módot használt fölelevenítésére, de hasztalan; vége volt életének. — A' hideg, vidékünkön, nagy széllal beütött már oct. 28-kán; 29-ke reggelén elkezdett havazni, 's folyvást havazott 31-diki éjig, úgy hogy a' bokát túl haladná. 30-án már nagy jégcsapok lógtak; a' sár és pocséták keményre fagytak, néhol szán is látszott; 's csak nov. 4-ke óta enged lassan.

M U Z S L A I.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' Sirokko szél — vagy Salomo (az Olaszok és Spanyolok így nevezik; az Arabok Samum, Sarsim, Harmeltan-nak, — másutt Samyel, Simon-

nak) hat—nyolcz perczig tart, és tüstént megöli az embert, ki úgy látszik, mintha elalndt volna, és ha kezét, vagy testének más részét megfogja az ember, azonnal elszakad a' többi testtől. Későbbben megfeketedik a' tetem. Ezen gyilkoló szél a' földön felül két lábnyira jár; azért bukna-le előtte az emberek. Előre meg lehet jöveteletét tudni egy szivárvány forma veres bibor felhőről, mely az égen támad: t. i. ezen forró szél felhevíti a' levegőt, 's menyire a' hőség terjed, annyira tüzes színe lesz a' levegőnek. Azért előre arczra fekszenek előtte az emberek, kevés levegőt szívnak, és magukat jól betakarják. A' marhákat meg nem öli, melyek belső ösztönből fejüket lesütik, és a' földbe dugják. A' városban levőknek nem árt.

A' tűz feltalálása. — Majd hihetlen, ha elgondoljuk, hogy egyszer olly idő is volt, melyben nagyobb része az emberi nemzetnek a' tüzről, ennek tulajdonságairól, vagy hasznáról mit sem tudott. Még is olly igazság ez, melyet minden oklevél bizonyít. Az Egyiptusiak, Phönicziaiak, Görögök, Perzsák, 's több nemzetek bizonyítják, hogy eleiknél ismeretlen vala a' tűznek használása. Ezt vallják a' Chinák is. Mind ezen állítás bizonyíttatik a' régi és újabb utazók tapasztalása által, kik még későbbben is találtak olly népekre, melyek a' tüzet nem ismerték. Mela, Plinius, Plutarchus és más akkori írók sok népet emlegetnek, melyek a' tüzet vagy éppen nem ismerték, vagy csak akkor kezdték ismerni. Így beszélnek az újabb utazók. A' Mariani szigetek lakói, kik 1521-ben fedeztetek-fel, képzelni sem tudták a' tüzet. Caudába merültek, midőn Magellan partra verődén, azt legelsőbben látták. Mert mikor ő, a' szigetieknek garázdaságuk miatt, némelyeknek kalibáját meggyújtá, azt gondolák az együgyűk, hogy a' lángló tűz valamely állat, mely a' fát megessi. Némelyek közelítvén a' tűzhez, midőn az égetné őket, sikoltásra fakadának, 's annyira megijedtek a' többiek, hogy onnan messze futottak. Ezen szörnyű állat harapásául azután nagyon félték, gondolván, hogy ennek párja is ölü. Illy képzetök vala a' lángról és melegről. — Éppen így gondolkodtak kezdetben róla a' Görögök.

A' philippini és canari szigetek lakói sem ismerték a' tüzet. Ezt olvassuk Los Jordanes szigetéről, és Amerikának némely részeiről. Talán a' tűznek nem ismerése lehetett oka annak, hogy nyersen ették a' húst, mit néhol még ma is tapasztalhatni. (*Végzet következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

Jaj a' nőteleneknek! Az angol parlamentnak számos hajadon nőtelen által aláírt kérelem-levél nyujtatek-be az essxi grófságból, melyben azt kívánják, hogy a' férjfiak között a' nőtelenység megszüntetessék. Kérelmök értelme szerint egy bill-t kellene kieszközleni, mely minden 26 esztendőn felül levő férjfiát, ki nőtelen állapotját nem képes elegendő okokkal támogatni, bizonyos pénzbürságra kárhoztat, 's ha év mulva még sem házasodott-meg, száműzetessék az országból. Minden 30 éves nőtelen ember O. B. (Old-bachelor= ag-gyermek) jegygyel bélyegeztessék-meg homlokán!

Angol tolvajcsiny. Nem régiben egy igen diszesen öltözködött, két drága gyűrűvel, arany óralánczczal ékes ur lépett Westende-ben, Londonban, egyik hires vendéglő hotelba, 's gazdag ebédet parancsolt. Minden-nemű gazdag étkek csak bevezetése voltak ezen Cuculli ebédnek, 's az asztalnak belső örömmel látá, mint tűnik egyik étel a' másik után. Későbbben két palaczk

champagneit hozatott 's ivott-meg, egy szép dinnye is hozattaték az asztalra, 's ez is elünt; — szóval nem volt a' vendéglőben egy jeles éték, melyből ne hozatott 's mellyet el nem költött volna. Azonban alig ivá-meg az utósó palaczk champagneit, midőn a' szobába egy scherif 's egy rendőr belépnek, és az idegent kérdezik, nem hívják-e őt Thompsonnak. Az idegen igenlő válaszára kocsiba hurczoltatik, 's a' vendéglő a' rendőrséghez utasittatik, hol pénzt megkapandja. — De a' rendőrség ezen egész jelenetről egy szót sem tudott; a' három hasonló gazember vala az elsőhez, 's alkalmasint egy másik vendéglőben hasonlót tevének az alatt, csakhogy megváltoztatott szerepekkel.

EMLÉKMONDÁS.

D o l g o z z.

Ma, holnap, 's minden nap munkálj!
Hát ma mért nem? Holnap hiszen
Más kötelességed leszen.
Minden nap uj munkát ad.

KIS JÁNOS után K. H. K. J.

Csalódás. Ki sorsát nagyhoz csatolja, korán vagy későn enyésznie kell. Ki e' telken vet, ritkán fog aratásnak örvendhetni, mert azt másoknak kell hagynia; mit ő arat, hálátlanság.

TROMLICZ után S. Karolina.

Életünk ösvénye mindkét felől olly sok árnyas fák 's pázsitos telepek enyhelyével kínálkozik, hogy valóban csudálnom kell, ki fáradtságról panaszkodik.

JEAN PAUL után L.... Amália.

Gnomák. A' jó asszony életboldogságot szerez: a' csupán szép csak szemet gyönyörköltet.

Nemzetét csak az szereti igazán, ki annak hibáit magában 's másokban irtja; az elkorcsulástól nemcsak őrizkedik, hanem másokat is tartóztat.

SAKONYI KATALIN.

Komolyrejtvény.

Homályos üregben egy kis vad állat leskelődik;
Gyakran szelid is, 's éj-nappal ott henyén fészkelődik.
Ürege, mellyen tul nem lép, fehér gyönggyel körözve;
Ez sánczolja őt el; hátul jól le is van kötözve.
Meghal, ha homály-lakjából erőszak kiszakasztja;
Mert csak ezen rejtekéből jöhet káros fulánkja.
Méreg és tör fegyverei, mellyekkel öldökölhet,
De azok láttathatlanok, bár velek mélyen sérthet.
Ha szelid, ugy méz és nektar folyik abból mindenbe;
Gyakran idves balzsamot önt gyógyíthatlan sebekbe.
Arról hallasz kiömleni boldogító szózatot,
Am de gyakran bút 's keservet, halált és kárhozatot.
Ha beteg, elveszti szokott és szükséges nyugalmát,
'S mint üres hordó, ugy adja, mély tompaságú hangját.
Tanítsátok őt hát a' bölcs akaratnak engedni,
'S barátinak vágyát fogja nektarral enyhíteni.

SZUNYOGI.

Előbbi rejtvény: Bálint.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.